

ingenlunde vil være let at faae optagne i Budgettet; og naar den ærede Taler antager, at mange af disse ville komme af sig selv og forlange at blive optagne i Finantsloven, da mener jeg, at de ville komme meget galt fra en saadan Paastand; thi det falder af sig selv, at et Andragende herom først fra Ministeriets og dernæst fra Thingets Side vil blive vist tilbage, som Noget, der var dem uvekkommende. Jeg kan nu heller ikke indsee, hvorfor disse Stiftelsers Bestyrelser skulde være saa begjærlige derefter; thi Spørgsmaalet dreier sig jo her slet ikke om, at Statskassen skal overtage disse Stiftelsers Pensionsbryrde; thi det er for længe siden bestemt, at saadanne Stiftelser udrede selv deres Pensioner, men Spørgsmaalet dreier sig blot om, hvorvidt de Embedsmænd, der ansættes ved disse Stiftelser, skulle nødvendigviis, naar de gaae af, pensioneres efter Pensionstloven. Deri troer jeg, at Berettigelsen ligger til den Forskiel, Udvalget har opstillet mellem de Embedsmænd, hvis Lønning bevilges af Rigsdagen, og andre, thi det vilde være en Urimeelighed af Staten at ville sige, at en Commune eller Stiftelse, som ikke hænger aldeles noie sammen med den hele Regjering, den skal nødvendigviis pensionere sine Embedsmænd efter den Lov, som vi her give for Embedsmændene. De Embedsmænd, hvis Lønning voteres i Finantsloven, de betegnes nemlig derved som saa nær sammenknyttede med Staten, at man kan sige, at Staten ogsaa bør bevilge deres Pension, og det er det, som den gjør igjennem Pensionstloven. Det er af et Par af de ærede Rigsdagsmænd, som talte igaar, anført, at det Udtryk, hvoraf Udvalget har be-tjent sig: „fast ansatte“, at det ikke var saa aldeles bestemt med Hensyn til Pensionskravet, da man ikke altid vidste bestemt, naar en Embedsmænd blev fast ansat. Det forholder sig vistnok fuldkommen rigtigt med Hensyn til den foregaaende Praxis i saa Henseende; men jeg maa tillige tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, naar Udvalgets Forslag blev vedtaget, saa vilde den allerfimpleste Følge deraf være, at man i Fremtiden kom til at clausulere de Breve, hvor-paa man optog saadanne underordnede Em-bedsmænd, paa en saadan Maade, at de kom

ind under disse Bestemmelser, og dette kan ssee uden den allermindste Vanffelighed, saa meget mere som disse Embedsmænd, efter de hidtil gjældende Regler, ikke have været pensionsbe-rettigede, og hvad det dernæst angaaer, som er anført, at det ikke er klart, fra hvilken Tid saadanne Embedsmænds Tjenestetid skulde regnes, der fra først af ikke have været fast an-satte, da forekommer det mig tydeligt, at det maa være fra den Tid, de bleve ansatte i det Hele taget i Statens Tjeneste. Ellers vilde det lede til megen stor Vilkaarlighed. Der var en æret Rigsdagsmand fra Præsto, som igaar gjorde Bemærkninger med Hensyn til Under-officererne; men med Hensyn hertil maa jeg gjøre opmærksom paa, at for Underofficererne gives der ganske særegne Pensionreglementer, og der er ogsaa under Udarbejdelse en ganske særegen Pensionstlov for dem, saa at med Hensyn til dem gjælder slet ikke de Bestemmelser, som denne Lov foreskriver, og paa dem vil denne Lov ikke faae nogen Anvendelse.

Jeg vil derefter tillade mig at gaae over til det andet Hovedspørgsmaal, nemlig Maaden, hvorpaa Pensionen skal beregnes. Jeg maa her fornemmelig dvæle ved de mange Bemærkninger imod Udvalgets Forslag, der faldt fra den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (David). Han har optaget en Bemærkning, der faldt fra mig igaar og som jeg fuldstændigt vedskjender mig, den nemlig, at Embedsmændenes Pension var for en Deel at betragte som en opsparet Capital for dem i deres Tjenestetid; jeg siger udtrykkeligt kun for en Deel; thi, mine Herrer! De ville erindre, at jeg frem-hævede ved Siden deraf et andet Hensyn, som i mine Dine ogsaa har en meget betydelig Vigtighed, og det er det, at Staten virkelig har en Forpligtelse, naar en Mand har tjent den i en meget lang Tid, da, hvis han skulde blive udygtig og komme i Trang og Nød, at sørge for, at han ikke blev aldeles blottet for Alt; det er den samme Forpligtelse, som enhver human Mand i det private Liv har imod den, som har tjent ham længe og tro; men, jeg indrømmer det, det Væsentligste i Pensionsberegningen er det, at Pen-sionen maa betragtes som en Deel af Gagen, der er opsparet i Embedsmændens Tjenestetid.